

[Hagen Hagensen]

tive ordning, som vi nu engang skal have her i landet.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg ved ikke, hvor meget afsoningspukkelen er gået ned, men er den gået ned, skyldes det i hvert fald de foranstaltninger, som den forrige regering traf beslutninger om, bl.a. i tilfælde, hvor det konservative folkeparti stemte imod, nemlig om at nedsætte straffene for de mere almindelige berigelsesforbrydelser netop for at få pukkelen ned.

Det, der bragte mig herop, var nu først og fremmest vores ønske, som vores ordfører fremhævede: at bekæmpe volden på en mere effektiv måde end den, man kan opnå med det forslag, der er lagt frem for os i dag. Vi nævnte alkoholmisbruget, men hr. Knud Lind har nok misforstået det. Jeg skal forklare, hvad vi tænkte på i den forbindelse. Man plejer at sige, især når det drejer sig om unge, at oplysning, herunder i skolen, er det vigtigste. Derfor udvidede den forrige regering alkohol- og narkotikasekretariatet til 17 medarbejdere. Vi gav det selvstændige kompetencer bl.a. til også at forske i oplysningsvirksomhed.

Det første, denne regering gjorde, jeg siger det med beklagelse, var at stille krav om, at dette sekretariat blev skåret ned med 7 medarbejdere, og man forbød sekretariatet at planlægge forskning og oplysningsvirksomhed ud over det kommende trekvarte år.

Jeg synes, det er meget vigtigt at sørge for, at de skoler, der ønsker det, kan få materiale til deres oplysningsvirksomhed. Når man tager i betragtning, at formentlig op mod 80 pct. af alle voldsforbrydelser begås i tilfælde, hvor voldsmanden er beruset – næsten lige så ofte er offeret det såmænd også – synes jeg, at det er dér, man først og fremmest bør sætte ind. Men det, regeringen først og fremmest gjorde, var altså at skære ned på det område. Derfor sætter vi spørgsmålstegn ved regeringens vilje til at sætte ind over for det, der virkelig er årsagen til den vold, som vi alle sammen ønsker at bekæmpe.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Det er hr. Ole Espersens bemærkning om, at nedsættelsen af strafferammerne for visse forbrydelser, først og fremmest berigelsesforbrydelserne, som blev vedtaget i 1982, skulle have hjulpet på køen og på pukkelen, hvad afsoning i fængslerne angår. Jeg vil høre, om justitsministeren nu eller måske senere kan kommentere den undersøgelse, som blev offentliggjort i Silkeborg, mener jeg; vist nok politifuldmægtigforeningen havde et møde, der viste, at en ganske stor del af de folk, som fik kortere afsoningstid på grund af vores beslutning i folketinget, allerede igen var dukket op, således at tilbagefaldsprocenten, recidivprocenten, vist for disse mennesker lå ganske højt – jeg tror, det var noget med 75 pct.

Jeg vil godt høre, om justitsministeren kan bekræfte dem. Hvis det er tilfældet, synes jeg, at det rammer en ganske stor pæl igennem påstanden om, at det, der blev vedtaget i 1982, skulle have hjulpet noget som helst, tværtimod.

Formanden:

Nu har jeg næsten alle ordførerne til korte bemærkninger. Først hr. Wilhjelm.

(Kort bemærkning).

Wilhjelm (VS):

Det er tydeligt nok, at hr. Hagen Hagensen har det svært. Hr. Hagen Hagensen skal ride på en bølge, der hedder lov og orden, Observaundersøgelser og ting og sager, som siger, og det tvivler jeg i og for sig ikke på er rigtigt, at en stor del af befolkningen kræver, at man bryder med fundamentale retsplejeprincipper og sætter folk i fængsel, selv om de ikke er dømt. Men samtidig siger hr. Hagen Hagensen, jeg citerer: »Jeg er enig i... ingen straf uden dom«. Jeg vil da gerne bede hr. Hagen Hagensen uddybe, hvordan man kan være enig i begge dele, hvordan man kan gå ind for begge dele, hvordan man kan gå ind for en udvidet adgang til at sætte folk i fængsel, før de er dømt, og så påstå, at det er et princip om ingen straf uden dom? Hvordan tror hr. Hagen Hagensen, at den unge mand, der sad i ugevis og bagefter blev klart frikendt for disse politianklager om at have forårsaget den ulykkelige kvæstelse af en politimand i februar måned på Nørrebro, skulle undgå at opfatte det, præcis som rets-